

רס"ן (במיל') תמיר מסד
מבן שמן נהרג השבוע
כשניסה ללכוד מחבל
מתאבד • אביו: "הגבורה
בה נהג בפיוע מאפיינת
את תמיר, כזה הוא היה,
מסור ללא חת" • אורית
מדר, עמ' 46

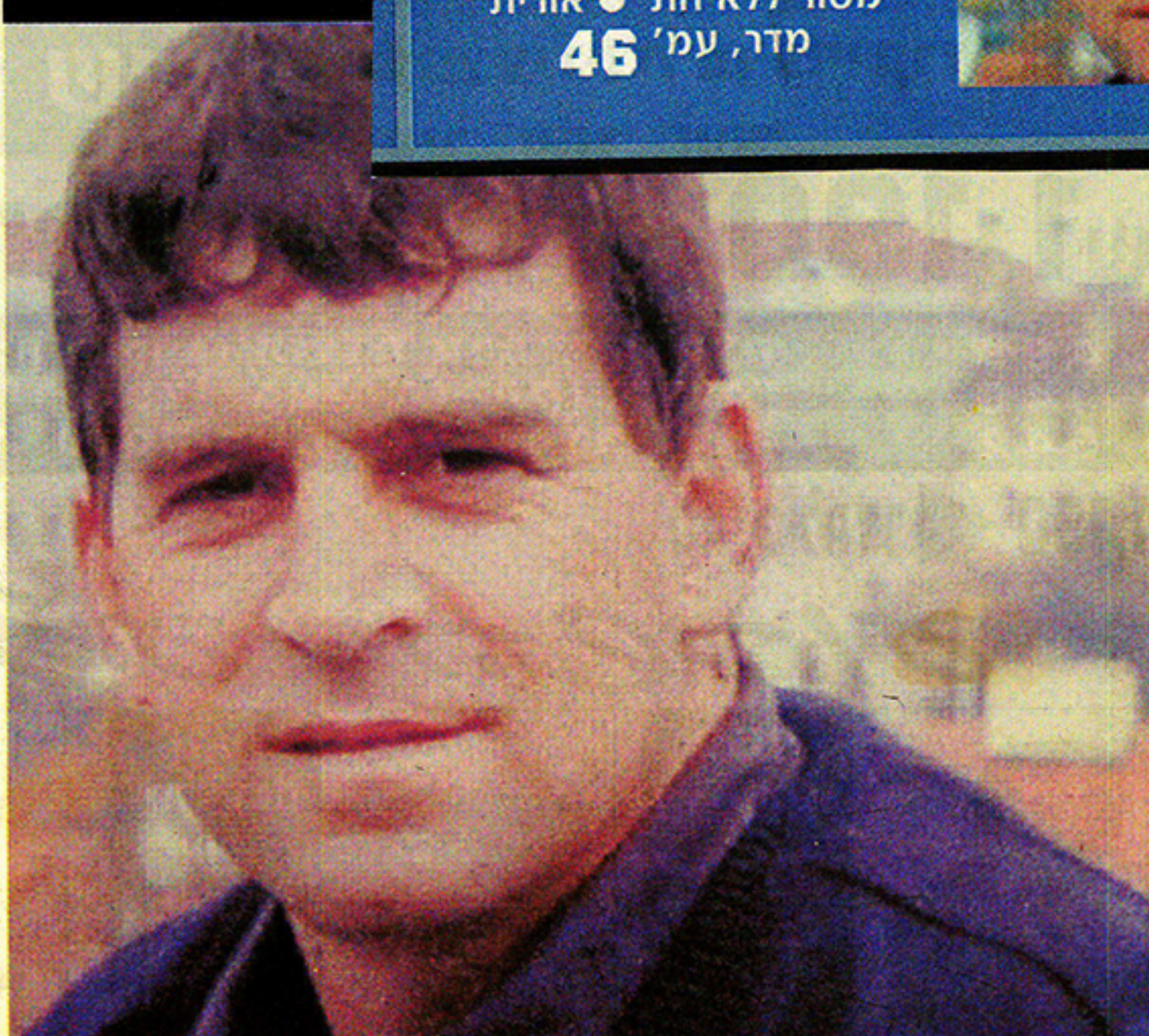

אורית מדר

על שולחן פינת האוכל, בכניסה לבית משפחת מסד, מונח אני רטל זכוכית, עם זר גדול ופורה של שושנים. את הזר קנה תמיר מסד ביום שישי האחרון, והביא הביתה לאישתו אורלי. הפרחים, שטרם קמלו, עומדים בתגיגות, כאילו לא אירע דבר, כאילו לא נפל ביום ראשון השמיים, וניפצו את המשפחה כולה.

תמיר מסד (41), מבן שמן, נרצח בתחילת השבוע בפיוע התרפת באריאל. בשבת הוא עוד היה בבית, בראשון בבוקר יצא למי לואים – ולא שב. בבית, שהתרוקן מנוכחותו, יושבים אישתו אורלי, הוריו, גיורא ויהודית מקיבוץ מסריק, ילדיו והאחים. המ נחמים וזורמים בהמוניהם, מחפשים מילים מתאימות, שותקים לריגע, ופורצים בכבי נוסף. רועי, הבן הבכור, (14) וגיא (11), מח בקים את אימם ומנסים לחזק אותה, ואילו דן, שבעוד חודש יחגוג יום הולדת ארבע, הולך לגן. ילד קטן, שמנסה לעכל את הכשרה המרה שהנחתו עליו החיים. כשתמר, אחותה של אורלי, ניסתה להסביר לו מה קרה לאביו, היא לא הצליחה לעצור את דמעותיה. "אני לא רוצה להיות עצוב", הוא אמר לה, "ואני השבתי לו שהוא לא חייב", היא אומרת בעצב. "כשהוא חזר מהגן", מוסיף גיורא, "הוא יודע לספר את כל הפרטים הטכניים, אבל הוא לא מבין באמת". אבא שלי הוא גיבור, הוא אומר, עד כמה כבר אפשר להי בין באמת?

"אני ניצולת שואה, הייתי על הרכבת של קסטנר", אומרת יהודית, "מדי פעם מזמינים אותי לספר בבתי ספר מה שעברתי בשואה. כשדיברתי בפני הכיתה של רועי, סיפרתי על כך לתמיר, והוא אמר, 'גם אני אלך ביום הויכוח לדבר על הקרב בבוקר'. אני זוכרת שאמרתי לו, 'תראה איך שאתה, הבן שלי, ההמשך שלי, ממשיך את הסיפור, מספר על הקרב פה בארץ, על החיילים שמי גינים על הארץ ועל העם שלנו, מה שאנחנו לא יכולנו לעשות מול הגרמנים. הייתי גאה כל כך שהסיפור שלי ממשיך. תמיר תה גשתי שהנקמה שלי בנאצים זו המשפחה היפה שהקמתי. הם רצו להשמיד אותי, ואני הגעתי לארץ וגולדו לי ילדים ונכדים, אני ניצחתי. הייתי כל כך גאה במשפחה השלמה הזאת, ועכשיו הכל נשבר, הכל נגמר, ואני אפשר עוד לאחות או לתקן. עכשיו יש פה חסר שאף פעם לא נצליח למלא".

"הכל נשבר,

ביום ראשון נהרג רס"ן (במיל') תמיר מסד, מבן שמן, כשירה במחבל מתאבד, בתחנת הדלק באריאל • "הגבורה בה נהג בפיוע לא מפתיעה, כזה הוא היה – מסור, ללא חת, מוכן לעשות הכל", אומר אביו, גיורא • "תמיד הרגשתי שהנקמה שלי בנאצים זו המשפחה היפה שהקמתי", אומרת אימו, יהודית • "הנפש כל כך כואבת, ואין שום מרפא"

יום ראשון הנורא

ביום ראשון הנורא, יצא רס"ן במילואים תמיר מסד, חזרה לשירות המילואים שלו. הוריו, יהודית וגיורא, היו על המטוס חזרה לארץ מחופשת סופשבוע. למרות שהיה עד לא מזמן מ"פ בסיירת גולני, מילא מסד במילואים האחרונים תפקיד אבטחה על קו התפר. לאחר שלושה ימי אימונים, אמור היה להתכנס עם חיי ליו בתחנת הדלק באריאל ומשם להתפזר בין הישובים.

גיורא: "אנחנו יודעים שתמיר רץ אל המחבל וירה בו, יותר מזה אנחנו לא בטוחים. זה לא מפתיע אותי בכלל שהוא התנהג כך. כשהמחבל התמוטט, המטען כפי הנראה הופעל ותמיר נפגע". מוקדם יותר באותו בוקר, היתה אורלי בבית, עם תחושת מוע קה בלתי מוסברת. היא התקשרה לאחותה תמר ואמרה לה שיש לה הרגשה רעה. "הרגעתי אותה וקבענו שנבר", מספרת תמר, "כמה שעות מאוחר יותר, קיבלתי ממנה טלפון. היא צרחת באי מים, 'תבואי, תבואי, מהר, היה פיוע באריאל ואני לא מצליחה להשיג את תמיר'. צעקתי עליה שתירגע, אבל עונתי הכל ובא תי".

המשפחה התכנסה בן שמן, ובמהרה התברר, שאכן, הגרוע מכל קרה. "כשקצין העיר הגיע, הרגשנו שאנחנו במערבולת, טר בעים בשכול", אומרת תמר. "מיר הבנתי הכל", מוסיפה יהודית, "כשרואים את הקצינים בפתח הבית, כבר לא צריך להגיד אף מילה".

תמיר מסד נולד וגדל בקיבוץ כפר מסריק שבצפון הארץ.

מספר על קרב הבוקר. תמיר מסד זיל, משוחח עם ראש המשפחה דא, מנחם בגין ושר הביטחון ארנק שרון • צילום: דובר צה"ל

הכל נגמר

"כבר מגיל חמש הוא תמיר היה מוקף בחברים", אומר האב גיורא, ויעניו דומעות ללא הרף, "שקט אבל אהוב על כולם".

"הוא היה תלמיד מבריק, הוא אפילו לא מיצה את הפוטנציאל שלו כי הכל הלך לו כל כך בקלות", מוסיפה אימו, "כשהיה ילד, בנה עם האחים שלו בית על העץ בחצר. הם היו מתחבאים שם, במקום להיות במיטות בחדר הילדים. עד היום הנכדים, שמגיעים לקיבוץ, מטפסים על בית העץ שלר".

"תמיר כשראייתו בטלויזיה את משפחות הנפגעי הטרור", אומרת יהודית, "את האובדן הנוראי הזה, הרגשתי פגיעה, הר גשתי את הכאב שלהם. זה חסר נוראי, והוא לא רק של המשפחה, הוא של כל העם הזה. תמיד חשבתי, איך הם עומדים כזה? איך הם לא קמים ורוקעים ברגליים וזועקים את הועקה הזאת, שיר, כמה עוד ייהרגו כמה אנשים עוד נאבד לפני שנפתור את זה? אני מרגישה שאי אפשר עוד לחכות שיהיה טוב, עכ" שיו כבר היה צריך להיות טוב, עכשיו כבר צריך לגמור עם זה".

הקרב על הבוקר

כחייל סדיר, שירת תמיר בסיירת גולני והשתתף במלחמת לבנון בקרב הקשה במבצע הבפור. בזמן המלחמה התנוססה תמונתו, כשהוא משוחח עם ראש המשפחה דא, מנחם בגין, ושר הביטחון אריאל שרון, ומספר להם על הקרב. דווקא בבית, מיעט מסד לספר על הצבא, אך הגבורה בה

נהג בפיוע אינה מפתיעה כלל את משפחתו: "הוא באמת היה כזה, מסור ללא חת, מוכן לעשות הכל", אומר גיורא, ויהודית מוסיפה, "הוא אף פעם לא היה גיבור במובן של 'פייטר', הוא בשום אופן לא אהב מלחמה ולא חיפש את האקשן, אבל היתה לו מסירות ומחויבות, לחיילים שלו, לעם. הוא היה מסור מאוד לאורלי ולילדים, ופתאום הכל נגרע, הכל נפסק. כל התוכניות נעלמות. הוא עבר קשה כרי לבנות בית ומשפחה, ועכשיו כשהילדים קצת גדלו, כשהגיע הזמן ליהנות, קרה האסון הזה".

אורלי ותמיר, תמר ושמואל, היו רביעייה בלתי נפרדת. שתי האחיות הקרובות, רצו לגור אחת ליד השנייה, וכך המשפחות התחב"ו והיו לאחת. הילדים גדלו יחד כאחים, ארי חות יום שישי היו משותפות, ובכל חג וחופשה הם טיילו יחד, בהדרכתו של תמיר, שהחג כל שביל ונחל. בשנה שעברה יצאו הארבעה לתאילנד, והצטלמו יחד בתמונה שהורפעה על צלחת, "הצלת שאתמול הגשתי בה למנחם מים", אומרת תמר. "אני לא מסוגלת לדבר עליו בלשון עבר", היא מוסיפה, "הוא היה כמו האש שלי, היינו כולנו כל כך קרובים וזה קשה כל כך לעכל. הוא תמיד נתן תחושה של ביטחון וכולנו, לכן ההתפרקות כאן היא מוחלטת. אנחנו מכירים אחד את השני לפני ולפנים,

יהודית מסד: 'הנאצים רצו להשמיד אותי, ואני הגעתי לארץ וגולדו לי ילדים ונכדים, אני ניצחתי. הייתי כל כך גאה במשפחה השלמה הזאת, ועכשיו הכל נשבר, הכל נגמר. עכשיו יש פה חסר שאף פעם לא נצליח למלא'

בטוב וברע, במחלות, בחובות, באהבות. זו המשפחה המיוחדת שלנו. אני אחת כזאת שלא יודעת לעשות כלום עם הפלאפון, המחשב, הפקס. תמיר היה אומר לי, 'את חיה כמו פעם, מה יהיה?', ואני הייתי עונה לו שבשביל זה הוא כאן, שהוא צריך לעזור לי. כך זה היה גם בשבילי זה הוא היה תלוי בו, הוא שר האוצר ושר החינוך, תופס פיקוד, מארגן, רואה הכל. תמיר הסתכלו עלינו ואמרו, איזו משפחה יפה ונפלאה, ועכשיו המשפחה הזאת נהרסה לגני. אורלי יוד עת שאנחנו העוגן שלה, אנחנו תמיר נהיה פה בשבילה, אבל שום דבר לא יהיה יותר כפי שהיה. אנחנו נצטרך להתחיל פרק אחר, את פרק ב' בחיים שלנו. תמיר אומרים על מי שנהרג כמה הוא היה מיוחד, אבל רק אנחנו, המשפחה, יודעים את האמת האמיתית, רק אנחנו יודעים איזה אובדן זה. לראות את הילדים אומללים, את הילד שעוד לא מלא לו ארבע שנים, והוא כבר יתום", היא אומרת בכבי. "התפ קיר שלנו טכנית לא קשה, אני הייתי קשינה נפגעת בצבא ואני זוכרת בדיוק מה צריך לעשות, אבל הנפש הנפש כל כך כואבת, ואין שום מרפא".